

κτως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ καλλι-
τεῖα ἀνήκουσιν εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀσσυρίας.

Ἐν ὧν αἱ τὰς γλυφὰς ταύτας συνοδεύουσιν ἐπι-
γραφαὶ φυλάττωσιν ἐπιμόνως ἀκόμη τὸ μυστικὸν των,
ἕκαστος τῶν ἀρχαιολόγων ἄλλα περὶ τῆς ἐποχῆς
αὐτῶν γνωμοδοτεῖ, καὶ οἱ πλείστοι τοῖς ἀποδίδουσιν
ἀρχαιότητά μεγάλην, ὅλοι δὲ μεγαλητέραν τῆς τοῦ
Ναβοχοδονόσορος καὶ πολλοὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ Σαρ-
δαναπάλου, πειθόμενοι ὅτι ἐκ τῆς τέχνης αὐτῶν ἐπὶ
ῥασαν καὶ ἡ Αἰγυπτιακὴ καὶ ἡ Περσικὴ, καὶ μόνον περὶ
τῆς τῶν Φοινίκων ἀκόμη διαστίζοντες. Ἀληθὲς εἶναι
ὅτι ἐν ἐκ τῶν ὧν φαίνεται ἀναπόφευκτον, ἡ ὅτι ἡ
Περσπολιτικὴ τέχνη εἶναι ἀπόρροια τῆς Ἀσσυριακῆς
ἢ ὅτι τ' ἀνάπαλιν· καὶ ἂν χρονολογικοὶ λόγοι δὲν ἂν
τίκειντο εἰς τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν, ὁμολογῶ ὅτι
ταύτην ἤθελον παραδεχθῆ κατὰ προτίμησιν, διότι κατὰ
πολλὰ τὰ ἔργα τοῦ Μουσεὺλ φαίνονται ὡς πρόδρομοι
ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Γκιλμινάρ (τῆς Περσπολῆως).
Προσέτι δὲ, ἐν ᾧ εἰς ἑκατέρας τὰς γλυφὰς παρίσταν-
ται οἱ βασιλεῖς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπαραλ-
λάκτως, ἔχοντες τὴν αὐτὴν θέσιν, τὴν αὐτὴν θερα-
πείαν τῶν δορυφόρων, κτλ. τὸ αὐτὸ σχιάδιον καλύ-
πτει τὴν κεφαλὴν των εἰς ἐνδειξιν τῆς βασιλικῆς
των δυνάμεως, συγχρόνως ἔχουσι κοινὸν καὶ ἄλ-
λο τι σύμβολον, ὅπερ φαίνεται οἰκειότερον εἰς τὰς
Περσομηδικὰς ἢ εἰς τὰς κυρίως Ἀσσυριακάς ἰ-
δέας. Τοῦτο δὲ εἶναι μικρὰ εἰκὼν, ἀνδρὸς προτομὴν
ἔχοντα, κάτω δὲ ἀπολήγουσα εἰς ἀκτῖνας, στέφανον
μετὰ ταινιῶν ἐξωσμένη, καὶ ἐπὶ δύο πτερύγων αἰ-
ρουμένη ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τὴν κεφαλὴν. Ἡ εἰκὼν
δ' αὕτη ἐξηγεῖται ὡς τὸ δαιμόνιον, ὡς ἡ παράστασις
τῆς διανοίας τοῦ βασιλέως, ἀποσπασμένη ἀπὸ τὴν
γῆν καὶ ἀναπτερυμένη πρὸς τὴν τῆς θεότητος θεω-
ρίαν. Ἡ τοιαύτη αἰὼς ἀντίληψις φαίνεται ἥττον
συγγενὴς πρὸς τὴν Ἀσσυριακὴν θρησκείαν, ἥτις πρὸς
τὴν συριακὴν ἀποκλίνουσα, ἔχει εἰς ὑλικὰς τερα-
τομόρφους συνθέσεις ἀνθρωποκεφάλων θηρίων, πτη-
νῶν καὶ ἰχθύων, παρὰ εἰς τὸ περσομηδικὸν θρησκευ-
μα, τὸ λατρεῖν ἐκ τῆς ὑλικῆς φύσεως τὸ σχεδὸν
αὐλὸν φῶς, ἄλλως δὲ ιδέας μόνας, τὴν ἀρχὴν τοῦ
καλοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ.

Ἡ μηδοπερσικὴ ἐπιρροὴ ἤσκηθη ἀρχαιότατα ἐπὶ
τῆς Ἀσσυρίας, διότι κατὰ τὸν ἐγγύωριον (Βαβυλώνιον)
ἱστορικὸν Βηρωσσὸν, τὸν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἀκμάσαν-
τα, ἐπὶ Ζωροάστρου οἱ Μῆδοι ὑπεδούλωσαν τοὺς Ἀσ-
συρίους, καὶ ἔδωκαν αὐταῖς ἀκτῶ κατὰ σειρὰν βασι-
λεῖς· ὥστε δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἔμειναν ἐκτοτε
εἰς τὴν Ἀσσυρίαν βασιλικὰ ἐμβλήματα ἐκ τῆς Ζεν-
δικῆς ἢ μηδοπερσικῆς θρησκείας πηγάζοντα. Μετὰ
ταῦτα δὲ οἱ Ἀσσύριοι ἐξ ἐναντίας ἐκυρίευσαν τὴν Μη-
δίαν, καὶ πάλιν ἐπειτα μεταγενεστέρᾳ κατὰκτησις τῆς
Ἀσσυρίας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Μῆδου Ἀρβάκου, κατὰ
τὸν ἑννάτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτε καὶ ὁ Σαρδανά-
παλος ἐνέπρησε τὸ βασίλειον τῆς Νινευί. Ἀπ' αὐτῆς
δὲ ἡ Ἀσσυρία διετέλει ἐνίοτε μὲν ὑπὸ τὴν κυριαρ-
χίαν τῶν Μῆδων, ἐνίοτε δὲ αὐτονομουμένη, ἀλλὰ πάν-
τοτε τὴν Μηδικὴν ἐπιρροὴν ἀναγνωρίζουσα, μέχρις
οὗ κατὰ τὸν ἑβδόμον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα ὁ Μῆ-

δος Κυαξάρης μετὰ τοῦ Βαβυλωνίου Ναβοπολα-
σάρου τὴν κατέσκαψαν ἐντελῶς. Κατὰ τὸ διάστημα
δὲ τοῦτο, τὸ ἀπὸ Σαρδαναπάλου δηλαδὴ μέχρι Κυ-
αξάρου εἶναι τὸ πιθανότερον ὅτι ἀνηγέρθησαν πάλιν
τὰ καὶνὰ ἀνάκτορα, καὶ ἐκοσμήθησαν μὲ τὰς γλυ-
φὰς τοῦ Μουσεὺλ καὶ Κορσαβὰδ. Μετὰ τοὺς χρόνους
τούτους ὁ Ἡρόδοτος ὁμιλεῖ περὶ τῆς Νινευί ὡς περὶ
πόλεως καταστραμμένης, καὶ εἰς τὰς ἐκστρατείας τοῦ
Ἀλεξάνδρου οὐδαμοῦ γίνεται αὐτῆς μνεία. Μεταγενέστε-
ροι συγγραφεῖς, ὁ Ἀμμιανὸς καὶ ὁ Τάκιτος ὁμιλοῦσι
μὲν περὶ Νινευί, ὑπαρχούσης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των· αὐ-
τῇ ἐπομένως φαίνεται ἀνεγερθεῖσα μετ' Ἀλεξάνδρον
μόνον ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀδριατικῆς ἐπὶ τῆς
Περσικῆς κυριαρχίας ἥτις συνέστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς
τρίτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ. Ἄν ἦτον δυνατόν εἰς
τὴν ἐποχὴν ταύτην ν' ἀποδῶσωμεν τ' ἀνακαλυφθέντα
ἀνάκτορα, τότε ἐδυνάμεθα νὰ δισχυρισθῶμεν ὅτι ἐκο-
σμήθησαν αὐτὰ κατὰ ζῆλον τῶν Περσπολιτικῶν,
περὶ ὧν εἶναι (ἐξ ἐπιγραφῶν) ἀποδεδειγμένον ὅτι ὠκο-
δομήθησαν ἐπὶ τῆς ἰσχύος τῶν Μεγάλων βασιλέων,
ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἡξέυρομεν μάλιστα ὅτι
κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦλθε καὶ εἰργάσθη εἰς Περ-
σίαν ὁ Φωκεὺς γλύπτης Τηλεφάνης, ὅστις διὰ τοῦτο
ἀπεκρήνυθ' ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως εἰς τὸν
ῥυθμὸν τῶν γλυφῶν τῆς Περσπολῆως ἐνήργησε καὶ
Ἑλληνικὴ ἐπιρροή. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἀρσακίδαι ἐν Περ-
σίᾳ εἶχον Ἑλληνικὴν θρησκείαν καὶ ἥθη, μετὰ ταῦτα
δὲ μόνον οἱ Σασανίδαι ἐπανῆλθον εἰς τὴν παλαιὰν
Περσικὴν, διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέσωμεν
ὅτι ἀνάκτορα διακοσμηθέντα ὑπὸ τῶν πρώτων ἤθε-
λον ἔχει ἐπιρραγμένα ἀντικείμενα τῆς Ζενδικῆς ἢ
τῆς Ἀσσυριακῆς θρησκείας.

Μέχρις οὗ λοιπὸν οἱ ΚΚ. ΓΓ. καὶ Ρωλινεὼν μᾶς
ἀποδεξάσιν τὸ ἐναντίον, τὰς ἐπιγραφὰς εἰς τὰς χεῖρας,
ἀναγκαῖον φαίνεται νὰ παραδεχθῶμεν τὰς Ἀσσυρια-
κὰς γλυφὰς ὡς ἀνηκούσας εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ Θ' μέχρι
τοῦ Ζ' αἰῶνος π. Χ. χρονικὸν διάστημα, καὶ νὰ θεω-
ρήσωμεν τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο τὸ ἐλπιφτάμενον ἐπὶ τῶν
βασιλέων ἢ ὡς Περσομηδικὸν σύμβολον εἰσχωρήσαν
εἰς τὰς Ἀσσυριακάς παραστάσεις, ἢ καὶ ἴσως Ἀσσυ-
ριακὴν σύνθεσιν ἀνδρὸς καὶ πτηνοῦ, ἢ ἀνδρὸς πτερω-
τοῦ, μεταδοθεῖσαν εἰς τὴν Περσίαν.

A. P. P.

ΚΗΔΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ.

Αἱ ἐπικήδαιοι τελεταὶ τῶν κατοίκων τῆς Κίνας
εἶναι καὶ πολυτελεῖς καὶ δαπανηρώταται· εἶναι δὲ πα-
ράδοξον πῶς λαὸς εἰς ἄκρον φιλάργυρος δαπανᾷ το-
σαῦτα πρὸς τμήν τῶν νεκρῶν.

Μόλις συνέρχεται τις εἰς γάμον καὶ καταγίνεται
εἰς τὸ νὰ προετοιμάσῃ τὰ τῆς θαντῆς του· κατασκευά-
ζει νεκροφορεῖον, τὸ ὁποῖον θέτει παρὰ τὴν πύλην
τῆς οἰκίας του, διὰ νὰ ἐνθυμῆται καθ' ἑκάστην τὸ
πρόσκαιρον τοῦ βίου, ἂν δὲ εἶναι πλούσιος, ἀνεγείρει
καὶ μαυτωλεῖον πολυτελέστατον.

Εἰς Κίναν, ὡς πάλαι καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις. ὑπάρχει ἔθος τοῦ ἐορτάζειν τὸν θάνατον φίλου ἢ συγγενοῦς δι' ἀγώνων καὶ παιδιῶν· τοῦτο δὲ ἐπικρατεῖ γενικῶς μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων καὶ εὐγενεστέρων, καὶ φαίνεται ὅτι σκοπὸν ἔχει νὰ δοξάσῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀποθανόντος, διαιώνιζον τρόπον τινὰ τὴν μνήμην αὐτοῦ. Οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς δίδουσι κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας δείγματα μεγίστης ἐλευθεριότητος, καὶ δι' αὐτῆς συντελοῦσιν εἰς τὴν διαιώνισιν τῆς μεγαλοπρεποῦς αὐτῆς συνηθείας. Κατὰ τὰς ἐπικηδείους τελετὰς οὔτε νηστεύουσιν, οὔτ' ἄλλως πῶς ἐγκρατεύονται. Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ θρηνηδοὶ (1) ἱερούργουσι καὶ κλαίουσιν ἐπὶ μισθῷ, μετέχοντες ἄλλως καὶ τῶν μετὰ τὴν ταρὴν πλουσιῶν συμποσίων. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ δαπνώμενα διὰ τὰ συμπόσια ταῦτα δὲν εἶναι ὀλίγα.

Ἡ ἐπομένη σημείωσις τοιαύτης τινὸς δαπάνης γενομένης κατὰ τὴν κηδεῖαν ἐμπορίου ἀποθανόντος πρό τινων ἐτῶν εἰς τὴν Χρυστὴν Χερρόνησον, (Μαλάκην,) μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅσα εἶπομεν. Ἡ Χρυστὴ Χερρόνητος καὶ αἱ παρακείμεναι νῆσοι κατοικοῦνται ὑπὸ μεγάλου ἀριθμοῦ ἀποίκων τῆς Κίνας, τῶν ὁποίων οἱ πατέρες εἶχον καταφύγει ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀλλεπάλληλον κατὰ κτησιν τῆς πατρίδος αὐτῶν ὑπὸ τῶν Μογγόλων καὶ Μαντσούων. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς νήσους ταύτας δὲν συνέβη οὐδεμία ἐπιμιξία μετὰ ξένων, τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα διετηρήθησαν ἀκεραϊότερα ἐκεῖ, ἢ εἰς τὴν Κίναν. Οὕτω, π. χ. μόνοι οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Χρυστῆς Χερρόνητος καὶ τοῦ ἰνδικοῦ Ἀρχιεπαλάγου φέρουσι τὸ ἀρχαῖον ἐθνικὸν ἐνδυμα τῆς Κίνας· ἐνῶ οἱ μέιναντες εἰς τὴν κυρίως λεγομένην Κίναν, ἐδιδάσθησαν νὰ παραδεχθῶσι τὸ τῶν Μαντσούων, διὰ νὰ μὴ καταδεικνύῃ ἡ διαφορὰ τοῦ ἱματισμοῦ τὴν σμικρότητα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατακτητῶν.

Ἴδου ἡ σημείωσις τῆς διὰ τὴν κηδεῖαν δαπάνης·	
Φέρετρον ἐκ ξύλου πολυτίμου, δραχμ.	366.
Στολισμοὶ τοῦ νεκροῦ	720.
Ἀντιμισθία ἱερέων	360.
Χάρτης ἀναγκαῖος διὰ τὰς θυσίας	1560.
Κεφαλοδέσματα καὶ ζῶναι λευκαῖ διὰ τοὺς θρηνηδοὺς.	1950.
Μνημεῖον, τάφος κλπ.	2250.
Μισθὸς ἀγωνιστῶν διὰ τρία ἡμερονύκτια.	450.
Δέκα χοῖροι.	720.
Διάφορα ζαχαρωτά.	810.

Ἡ ποσότης αὐτὴ δὲν ἐφάνη ὑπερβολικὴ εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν κληρονόμους. Τοιαῦτα δὲ εἶναι αἱ περὶ τῶν τελετῶν τούτων ἰδέαι τῶν

κατοίκων τῆς Κίνας πάσης κλάσεως, ὥστε, ἔταν ἀποθάνῃ πτωχὸς τις ἡ οἰκογένειά του, δαπανῶσα ὅ,τι καὶ ἂν ἔχη διὰ τὴν κηδεῖαν, καταντᾷ νὰ στερῇται καὶ τοῦ ἐπιουσίου. Ἀπέθανε πρό τινας εἰς Βαταΐαν πτωχὸς τις ἐργάτης ἔχων καὶ τινα χρέη. Ὅλη δὲ αὐτοῦ ἡ περιουσία συνίστατο ἐξ ἑκατὸν περίπου ρουπιέδων, ἥτοι ἐκ ποσότητος ἐπαρκούτης μόλις εἰς τὴν πληρωμὴν αὐτῶν. Ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τὰ ἡμίση ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν κηδεῖαν, οἱ δὲ δανεισταί, ἂν καὶ πτωχοί, ὅχι μόνον δὲν παρεπονέθησαν ἀλλ' εὐχριστήθησαν ἰδόντες συνταφέντα τὰ δάνεια μετὰ τοῦ δανειστοῦ αὐτῶν.

ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ.

Ὁμίλησεν ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει ἡ Πανδώρα περὶ τῆς θαυμασίας ἐφευρέσεως τοῦ Πετίνου, ἥς τινας τὸ εἰσπτόν ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Βιομηχανικὴ ἀκαδημία τῆς Γαλλίας. Ἐκτοτε πολλαὶ δοκιμαὶ ἐπανελήφθησαν ὑπὸ πολλῶν διὰ νὰ εὑρεθῇ τρόπος ἀσφαλῆς τῆς διευθύνσεως τῶν ἀερόστατων. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Εὐρώπης εἶχον ἀναγγεῖλαι πρό τινας ὅτι Ἰταλὸς τις Μοντεμαγιὼρ τὸ ὄνομα, εὑρετέλος πάντων τὸν τρόπον τοῦτον· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, τοιαύτη δοκιμὴ ἐγένετο ἐν Παριτίοις ἐνώπιον τῶν γνωστοτέρων δημοσιογράφων, ὑπὸ τοῦ ὥρολογιοποιοῦ Ζουλλιέν, ἥτις, ὡς διασπλίζει ὁ τύπος, ἐπέτυχε πληρέστατα. Ὁ Ζουλλιέν οὗτος, κατασκευάσας ἀερόστατον μικρὸν, μῆκος ἔχον ἑπτὰ ποδῶν καὶ σχῆμα ἰχθύος μεγαλοκεφαλίου μετὰ πτερύγων καὶ οἰάκων, ἀνεπέτασεν αὐτὸ, προσδιορίσας πρὶν τὸν τόπον τῆς διευθύνσεως. Καθὰ βεβαιούσιν αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες, τὸ ἀερόστατον ἐφθασε ταχύτατα εἰς τὸν προτὸν δρόμον, ἂν καὶ βιάσθην νὰ παλαίσῃ πρὸς ἐναντίον ἄνεμον.

— 3 —

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δέν εἶν' τὸ αἰνίγμα βαρὺ,
Ἄν δέν τὸ λύσης θὰ γελοῦν.
Σεπτὰ καθεὶς τὸ θεωρεῖ,
Καὶ ὡς τὸ βλέπουν, τὸ λαλοῦν.
Ἡ κεφαλὴ του ἂν κοπῇ,
Θενὰ φανοῦν εὐθὺς ἑπτὰ.
Καὶ ἀμέσως ποῦ μετατραπῇ,
Εὐθὺς . . — τί γίνεται ; — πετᾷ.
Ἄνω κυττάζων, βλέπει σέ,
Καὶ κάτω βλέπων, βλέπει τὰ . .
Κ' εἰς ἀνάποδον τασέ
Τὸ μαῦρον ἥπαρ του βαστᾷ.

Σ. Κ. Δ.

(1) Οἱ ἡμέτεροι ἢ μᾶλλον αἱ ἡμέτεραι μ. ρ. ο. λ. ὁ γ. ο. ι., ὡς οἱ ἀρχαῖοι ὀνόμαζον καὶ Κ. ρ. ἰ. ν. α. ε. ἰδιαιτέρως, ὡς οὖσα· ἐκ Καρίας. «δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες, λέγει ὁ Φώτιος, θρηνηδοὶ τινες εἶναι, καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν» κτλ. Ἡ λέξις μ. ρ. ο. λ. ὁ γ. ο. ι. δὲν εἶναι βάρβαρος, ἂν καὶ βάρβαρον εἶναι τὸ ἔθος τοῦ μυρολογεῖν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤρρανέθη εἰσέτι διόλου οὐδ' ἐξ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος· διότι μύρω, καὶ μυρῆω, καὶ μύρομαι ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τὸ κλαῖω, θρηνῶ.